

เทศน์เช้า วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๖

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากุด อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

มันเกิดเป็นสภาวะนะ คนเราเนี่ยเกิดกรรมร่วมสมัย สภาวะ เห็นไหม สภาวะ กรรมนี้ เวลาเป็นอาบัติ พระเป็นอาบัติองค์เดียวต้องปลงอาบัติคนเดียว ถ้าเป็นสภาวะก็คือว่าพระทั้งหมดเป็นอาบัติทั้งหมดเลย นี่ปลงอาบัติไม่ได้ อาบัตินั้นไม่ตก ต้องไปปลงกับสงฆ์หมู่อื่นแล้วค่อยกลับมาปลงอาบัติกับตัวเอง สภากรรมคือว่าทำอาบัติร่วมกัน

สมมุติว่าพระทั้งวัดมีปกปิดสิ่งใดไว้ แล้วทำร่วมกันนี้ จะปลงอาบัติ อาบัตินี้จะไม่ตก เพราะอะไร? เพราะสิ่งนี้เป็นสภาวะ เป็นรับรู้ด้วยกัน แต่ถ้าองค์ใดองค์หนึ่งทำความผิดพลาด แล้วไปปลงกับองค์ที่บริสุทธิ์ องค์ที่ไม่ผิดพลาด นี่อาบัติปลงตก สิ่งที่ปลงตก เห็นไหม มันเป็นส่วนบุคคล ส่วนบุคคลคือคนนั้นทำผิด คนนั้นเป็นไป แต่ถ้าทำเสมอภาคกัน โอ้อย่างนั้นปลงอาบัติไม่ตก

ในความเป็นไปของเศรษฐกิจ ถ้าเศรษฐกิจเจริญขึ้นมาเนี่ย ทั้งประเทศเลย ทั้งภูมิภาคเจริญหมดเลย เวลาเศรษฐกิจมันตก เห็นไหม แล้วมันมีคนคนหนึ่งมีบุญญาธิการมาก แบบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเนี่ย ตรัสรู้ธรรมขึ้นมา นี่เปิดโลกนะ เวลาพระพุทธเจ้าจะปรินิพพาน พระอานนท์พูดนะ พระอานนท์นี่เป็นพระโสดาบัน แล้วเวลารำพึง เห็นไหม “ดวงตาของโลกดับแล้ว” ทุกข์มาก เพราะคนเราเนี่ย ขนาดพระเจ้าอชาตศัตรูจะยกทัพไปตีกษัตริย์ลิจฉวี ยังไปถามพระพุทธเจ้าเลยว่า “ไปดีนี้จะชนะหรือแพ้”

นี่เพราะอะไร? เพราะคนที่มีดวงตาเห็นธรรมเนี่ย มันมองไปได้หมด เพียงแต่จะพูดหรือไม่พูด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “บางอย่างนี้ไม่พยากรณ์” คือไม่พูดไง มันไม่เป็น

ประโยชน์กับโลกเขา มันไม่พูด นี่ถึงว่าเอาพระอรหันต์มาบริหารประเทศ มันจะมีพระอรหันต์ให้บริหารประเทศไหม พระอรหันต์น่าจะอยู่ในป่า พระอรหันต์ไม่ออกมาเรื่องโลกหรอก

เหมือนกับเวลาหลวงตาท่านบอกนะ “ถั่งขะ” เรื่องของโลกมันมีการเมือง มีสิ่งที่มีดิณินินทา มันเป็นไป แต่ในความรู้สึกของพระอรหันต์นะ จะไม่ออกมายุ่งเรื่องอย่างนี้หรอก เพราะออกมายุ่ง คนที่ดิณินินทา ท่านบอกนะ “นรกเปิดเลย” ดิเียน...(เทปขัดข้อง)...ผู้ที่ไม่มิกิเลสในหัวใจนี้ ไม่ได้ตอบเราหรอก จะทำอย่างไรก็เป็นไป

แม้แต่สมัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลย เวลาที่ว่าเขายกอาหารมาให้ฉัน มีคนเขามาดิเียนพระพุทเจ้ามาก พระพุทเจ้าพูดให้เขาฟังใจ “ถ้าโยมยกอาหารมาตั้งไว้ต่อหน้าเรา ถ้าเราไม่ฉันนี้ อาหารนั้นจะเป็นของใคร โยมต้องยกกลับไปซะไหม อาหารนั้นเป็นของโยม”

เหมือนกัน สิ่งที่ท่านไม่ตอบโต้ ท่านไม่ตอบโต้เรื่องของท่าน แล้วเราไปดิเียน สิ่งนั้นจะเป็นบาปกรรมขนาดไหน ท่านถึงว่าถ้ามองถึงเรื่องความสงสารเมตตาสัตว์โลกนะ จะไม่ออกมายุ่งหรอก เพราะออกมายุ่งนี้ มันมีแง่บวกและแง่ลบใจ แ่ลบคือว่าคนที่เขาไม่เห็นด้วยเขาก็ต้องดิณินินทา

สิ่งนี้เป็นกรรมของเขา เขาจะรู้หรือไม่รู้ก็แล้วแต่ ดูอย่างที่ว่าสุภาพบุรุษเรายังไม่รังแกคนที่อ่อนแอกว่าเลย แต่นี้ใจของคนที่ไม่มีนี้นะ นี่พระอรหันต์ถึงไม่ยอมออกมายุ่งกับโลก แต่คนที่สร้างบุญญาธิการมา เห็นไหม ในสมัยพุทธกาลนะ พระอรหันต์แต่ละองค์ บางองค์นี้จะมีบุญญาธิการต่าง ๆ กันไป

คูติ พระอัญญาโกณฑัญญะ พระอัญญาโกณฑัญญะนี้เป็นพระอรหันต์นะ แล้วเป็นสงฆ์องค์แรกเลย เป็นพี่ใหญ่ของเรา เป็นพี่ใหญ่ของสงฆ์ที่พระพุทธเจ้าสอนให้มีดวงตาเห็นธรรมองค์แรกเลย ยังเข้าไปอยู่ในป่า เห็นไหม เอาหลานมาบวชเท่านั้นเอง ไม่ได้เผยแผ่ศาสนา

พระสารีบุตรนี่ เริ่มต้นตั้งแต่ไปอยู่กับตัวยักษ์ก่อน แล้วเห็นว่าสิ่งนั้นมันเป็นไปไม่ได้ สิ่งใดไม่ใช่ก็คือความไม่ใช่ นี่มันไม่เห็นกับสิ่งนั้นใจ สิ่งนั้นเป็นไปไม่ได้ ถึงย้อนกลับมาหาพระอัสสชิ

พระอัสสชิสอนว่า “ทุกข์หรือสิ่งต่าง ๆ เกิดมาจากเหตุ พระพุทธเจ้าสอนไปแก้ที่เหตุ” นี่ฟังธรรม
แค่นี้เป็นพระโสดาบันขึ้นมา แล้วไปบอกพระโมคคัลลานะมา แล้ว ๒ องค์นี้เป็นผู้ที่เผยแผ่ธรรม
มาก คนที่จะเผยแผ่ คนที่จะมีบารมีธรรมนี้มันต้องสร้างสมมา การสร้างสมมา

นี่ก็เหมือนกัน ถึงคราวถึงเวลาท่านออกมานะ ครูบาอาจารย์ของเรานี้ออกมาช่วย
ประเทศชาติ ออกมานี้ เขาจะพูดอย่างไรมันเรื่องของเขา แต่พูดอย่างนี้มันไม่มีใครเป็นไปไม่ได้หรอก
มันไม่มีใครทำที่ว่า องค์นี้ทำแล้ว องค์อื่นต่อ ๆ ไปจะมาทำนี้ มันเป็นไปได้ เรื่องอย่างนี้มันเป็น
เรื่องของโลกเขา โลกธรรม ๘ เราพูดได้ เราพูดตั้งแต่คนที่พูดได้ คนที่เขาไม่สนใจ เราก็อำไปพูด
กับเขา เพราะมันไม่เป็นประโยชน์ขึ้นมาหรอก

สิ่งนั้นไม่เป็นประโยชน์ขึ้นมาี้ วางไว้อย่างนั้น เราจะแหวกโลกไม่ได้หรอก คุณติ เรื่องของ
ใจ เห็นไหม เรามีลูกมีหลานนะ เราต้องการให้ลูกหลานเราเป็นคนดีหมดละ ทำไมเราสอนให้
ลูกหลานเราคิดความเห็นอันนี้ไม่ได้ละ แต่ถ้าพูดถึงการทำงาน เห็นไหม เรายังสอนทำการ
ทำงาน มันยังฝืนเลย แล้วจะสอนเรื่องกิเลส เรื่องในหัวใจนี้ มันยิ่งพลิกแพลงไปใหญ่

คนเราเกิดมาต้องตายทั้งหมด เขาจะเห็นจริงกับเราหรือเขาไม่เห็นจริงกับเรานี้ มันเรื่องของ
เขา เพราะอะไร? เพราะภพชาติมันเวียนไปเวียนเกิด เวียนไปเวียนมานี้ วัฏฏะ เห็นไหม คนที่หมด
บุญ หมดบุญญานิการมาจากสวรรค์ มาจากอินทร์ จากพรหมก็มาเกิดเป็นมนุษย์ คนที่เกิดจากนรก
เกิดจากเปรตจากผีนี้ เวลาหมดกรรมของเขา เขาก็หมดกรรมสะสมขึ้นมา เขาก็ต้องมาเกิดเป็น
มนุษย์ มนุษย์เรามันถึงเป็นภพกลางใจ ภพกลางที่จะมาสร้างคุณงามความดีกันต่อไป

ถ้าเราจะสร้างคุณงามความดีนี้ เราต้องเอาเรื่องของเรา เราเอาเรื่องของเรานะ เรื่องของเขา
เป็นเรื่องของเขา เผยแผ่ธรรมไปนี้ คนจะเห็นด้วยก็ได้ ไม่เห็นด้วยก็ได้ สิทธิเสรีภาพไง ศาสนา
พุทธมีคุณงามความดีตรงนี้ไง ไม่บังคับใคร ใครจะเชื่อก็ได้ ใครไม่เชื่อก็ได้ ถ้าเขาไม่เชื่อมันก็เป็น
กรรมของสัตว์ไ้

นี่ถ้าเป็นกรรมของสัตว์ เห็นไหม เขาไม่เชื่อเขาก็ไม่ได้ประโยชน์ของเขา นี่แสดงอาทิตย์มีเมื่อก่อนไม่มีโซล่าเซลล์นี้ เราจะใช้ประโยชน์ไม่ได้หรอก เดียวนี้มีโซล่าเซลล์นี้ ใช้ประโยชน์ได้ขึ้นมา โซล่าเซลล์อันนี้มันก็เหมือนกับธรรมะนี้มันมีอยู่ แล้วถ้าเราฝึกฝนของเราขึ้นมา เราแก้ไขของเราขึ้นมา เราจะได้ประโยชน์กับตรงนี้

ถ้าเขาไม่ได้ประโยชน์ก็เป็นเรื่องของเขา ต้องวางไว้นะ จะไปบังคับให้เขาเห็นเหมือนเราไม่ได้ หลวงตาบอกเลย คนเราจะสอนนะสอนแต่คนที่พร้อม คนที่ลืมนิด คนที่ทำงานอยู่ คนที่นอนหลับ คนที่ไม่สนใจนี้ เขาอนหลับ เขาไม่สนใจนี้ วิทยุฆานะมันเกิดขึ้นมากนะ เราสร้างคุณงามความดีมา เราทำของเรามา สร้างหาสมบัติของเรามา แล้วเราจะไปสละให้ใคร สิ่งต่าง ๆ นี่มันตระหนี่ถี่เหนียว กิเลสมันเป็นสภาวะแบบนั้น

นี่ใจมันนอนหลับ แล้วเราจะไปบอกเขาให้เขาเชื่อ มันเป็นไปได้ แล้วใครจะเชื่อว่าพระอรหันต์มาเกิดจากอะไร พิสูจน์ได้อย่างไรว่าเป็นพระอรหันต์ สิ่งที่จะเป็นพระอรหันต์หรือไม่เป็นพระอรหันต์นี้ เพราะคนที่ประพฤติปฏิบัติใน คุรุบาอาจารย์กับลูกศิษย์นี้อยู่ด้วยกัน ธรรมจะรู้ได้ต่อเมื่อการสนทนาธรรม วินัยจะรู้ได้ต่อเมื่อเราอยู่ด้วยกันนะ คนอยู่ด้วยกันจะรู้เลยว่า อยู่กันนาน ๆ นี่จะเห็นหมดว่าวินัยจะเป็นสภาวะแบบใด

แล้วสภาวะธรรม เห็นไหม เวลาเราพูดธรรม เวลาเรามีความสงสัยนี้ แล้วเขาแก้ไขไม่ได้ เราทำ ความสงบของใจ ใจนี้สงบมากเลย แล้วไปถามคุรุบาอาจารย์นะ คุรุบาอาจารย์ตอบไม่ได้ ถ้าตอบไม่ได้นะ ความสงบอันนี้ท่านยังไม่มีเลย ท่านจะตอบได้อย่างไร แต่ถ้าเรามีของเราขึ้นมา เราคิดชัดขึ้นมา คุรุบาอาจารย์จะปลดเปลื้องเราได้ เห็นไหม เวลาใช้ออกแห่งของปัญญา ท่านจะปลดเปลื้องแห่งของปัญญา เวลามันคิดพันขึ้นไปนี่ จะปลดเปลื้องออกไปเรื่องต่าง ๆ

นี่ชี้นำไปตลอด แล้วเราก้าวเดินไปตลอดนี้มันจะซึ่งใจมากใจ เวลาคนถึงธรรมแล้วถึงกราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยความเต็มใจ ใจนี้จะกราบด้วยความเต็มใจนะ เพราะมันซึ่งใจมาก สิ่งนี้มันละเอียดอ่อนมาก ถึงว่ามันเหมือนกับว่าจะสุดวิสัยเลย แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “ไม่สุดวิสัยของมนุษย์” สิ่งที่เป็นมนุษย์ เทวดา อินทร์ พรหมนี้ มาพึ่งเทศน์ขององค์

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วปฏิบัติไป เทศน์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้สอนที่
ไหน สอนเรื่องอริยสัจของเรื่องใจ

เราก็มีหัวใจ เราก็มีร่างกาย เทวดาเวลามาฟังเทศน์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้
ตรัสรู้ไป ที่รู้ธรรมไป ๆ นะเขาก็มีใจเหมือนกัน แต่สภาวะแบบนั้นนะ คนที่จะทำอย่างนั้นได้ มัน
ต้องมีบารมีหนึ่ง ใจต้องละเอียดอ่อนอย่างนั้นหนึ่ง เวลาใจเราละเอียดอ่อนขึ้นมา เห็นไหม มติ ๒๔
ชั่วโมงของเรานี้เป็น ๑ วัน เราก็ดู ๒๔ ชั่วโมงของเรา ความคิดของเราอยู่ในขอบ แต่เวลาเทวดานี้
เวลาเขามากกว่าเรา ๑๐๐ ปีของเราเท่ากับเขา ๑ วัน นี่เวลามันสภาวะเป็นแบบนี้ไป

แต่อริยสัจนี้ มันไม่เกี่ยวกับกาลเวลาไป ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค อริยสัจนี้เกิดได้ทุกดวงใจ
เพราะมันเป็นเรื่องของใจ นี่ย้อนกลับเข้ามาตรงนี้ มาแก้ไขตรงนี้ นี่เทวดามาฟังธรรมแบบนี้ พระ
อรหันต์เกิดเกิดจากตรงนี้ไง พระอรหันต์ไม่ได้เกิดจากการบวช พระอรหันต์ไม่ได้เกิดจากการใคร
แต่งตั้งให้หรอก พระอรหันต์เกิดจากใจของพระองค์นั้น เกิดจากผู้ปฏิบัติผู้นั้น ทำใจขององค์นั้น
ของคนนั้นสิ้นไป

แล้วพระอรหันต์บางองค์ก็สามารถย้อนอดีตชาติได้หลายชาติ พระอรหันต์บางองค์ก็ย้อน
อดีตชาติได้น้อยชาติ นี่บารมีมันมาเป็นอย่างนั้น พระอรหันต์ในวงปฏิบัติเรานี้มีมากมายเลย แต่ไม่
มีใครมีบารมีแบบหลวงตา หลวงตามีบารมีมากเพราะท่านสั่งสมมามาก ท่านถึงเป็นที่พึ่งของหมู่
คณะได้ ถ้าเป็นที่พึ่งของหมู่คณะได้นี้ เวลาประเทศชาติมีความเป็นไป ท่านเห็นประเทศชาติมี
ความเป็นไป ท่านมาช่วยประเทศชาตินี้ มันเป็นของท่าน

แล้วคนจะทำอย่างนี้อีกไม่มีหรอก ทำอย่างนี้มันเป็นการเลียนแบบกัน สิ่งที่เลียนแบบกัน
เห็นไหม มันก็ถึงว่าเป็นเรื่องของกิเลสทั้งหมด แต่เวลาของท่านนี้ ท่านออกมาช่วยโลก แล้วสิ่งที่ว่า
เวลาคนทำงานนะ มีคนเห็นด้วยและคนไม่เห็นด้วย ที่นี้ท่านยืนของท่าน ท่านยืนเฉพาะคนที่เห็น
ด้วย ให้คนที่เห็นด้วยเขามีโอกาสไป

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนาเป็นพระพุทธเจ้า ต้องสร้างเป็นพุทธภูมินี้ ต้องรู้สัตว์ชนสัตว์นี้ ช่วยเหลือมากมายเลย นี่ก็เหมือนกัน หลวงตาที่ต้องการตรงนี้ไง ต้องการให้ชาวพุทธเราได้ทำบุญกุศล เวลาเราทุกข์ยากขึ้นมานี้ เราทุกข์ยากมาก ทุกข์ยากเพราะอะไร? คนทุกข์ยากนี้ คนที่มีโอกาส เห็นไหม คนจบการศึกษามา คนที่ประสบความสำเร็จนี้ อย่างปลัดกระทรวงได้กี่คน? มีคนเดียว อธิบดีมีได้กี่คน? มีคนเดียว แล้วกว่าจะขึ้นไปถึงจุดนั้นนะ มันมีได้เท่าไร

นี่บารมีของคนมันไม่เหมือนกัน ถึงต้องสร้างสมไป โอกาสวาสนาของแต่ละบุคคลไม่เหมือนกัน นี่อาจารย์ถึงได้เปิดโอกาสให้สัตว์โลกได้ทำบุญ คนที่มีความเห็นด้วยก็ทำของเขาไป แล้วโอกาสนี้มันจะไปให้กับใจดวงนั้น เวลาพระอาทิตย์ขึ้นมามันต้องมีความร้อนโดยแน่นอน เราทำบุญกุศล บุญกุศลต้องตกอยู่ในใจของเราแน่นอน ใครจะรู้ไม่รู้เรารู้ของเรา นี่มันจะย่อยเป็นทิพย์สมบัติ ทิพย์อันนี้จะอยู่กับใจตลอดไป แล้วจะพาใจดวงนี้พาเกิดพาดาย

แล้วถ้าคุณงามความดี ทำดีต้องได้ดี นี่ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติถึงเชื่อตรงนี้ไง ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว เราทำคุณงามความดีของเรา ใครจะเห็นด้วยไม่เห็นด้วยเป็นสภาวะของเขา เวลาประพฤติปฏิบัติ เห็นไหม เราต้องนั่งของเรา เราต้องแก้ไขใจของเรา ถ้าเราแก้ไขใจของเราหมดสิ้นนี้ ใจดวงนี้ก็ทุกข์แบบนี้ แล้วใจของสัตว์โลกทุกดวงมันก็เป็นแบบนี้ แต่แง่มุมมันต่างกันเพราะอำนาจวาสนามันต่างกันมาเท่านั้นเอง

แต่ถ้าใจดวงนี้มันจบสิ้นแล้วนี้ สิ่งที่ยึดมั่นขึ้นมานี้ เห็นไหม ไม่เบียดเบียนตน แล้วจะเป็นที่พึ่งของคนอื่นได้ด้วย ถ้าเขาพอใจ ถ้าเขาเปิดตา ถ้าเขาไม่พอใจก็เรื่องของเขา คนไม่พอใจ คนไม่สนใจ แล้วเราจะไปสอนเขา คนคนนั้นบ้านะ เราจะสอนให้สัตว์มันทำงานเหมือนเรานี่ เป็นไปไม่ได้หรอก สัตว์มันก็ทำงานประสาสัตว์ของมัน

นี่ใจของคนที่ไม่เห็นด้วยมันก็เป็นสภาวะแบบนั้น มันเป็นไปไม่ได้เลยที่เขาจะมีความเห็นเหมือนเรา จนกว่าเขาทุกข์ยาก จนกว่าเมื่อไรเขาสะท้อนใจของเขา หรือหมดบุญหมดกรรมของ

เขา เขาจะมาเห็นด้วยนะ เขาก็จะมาเสียดยโอกาส นี่ใจของคน มันถึงต้องดูตรงนี้ไง มนุษย์เรานี้ดูที่ร่างกายก็เหมือน ๆ กัน แต่หัวใจของคนคิดไม่เหมือนกันนะ

ในพระไตรปิฎกบอกเลย “มนุษย์นี้แปลกประหลาดมาก ความคิดนี้อย่างหนึ่ง เวลาพูดออกมา เพื่อสมานกันนะ พูดอย่างหนึ่ง เวลาทำทำไปอีกอย่างหนึ่ง” มันยุ่งมาก เรื่องของคนนี้ยุ่งมาก ๆ เพราะอะไร? เพราะคนมีใจ ทำไมใจมันถึงยุ่งล่ะ? ยุ่งเพราะใจมันมีกิเลสไง ใจมันมีกิเลส มันอยากจะมีความเห็นอกกัน มันอยากจะมีการกดขี่กัน มันเป็นสภาวะแบบนั้น มันถึงยุ่งมาก

เราถึงต้องแก้กิเลสของเรา ถ้ากิเลสของเราจบแล้ว เรื่องของคนอื่นมันเป็นเรื่องของคนอื่น ถ้าเขาฟัง ถ้าเขาเป็นประโยชน์ ท่านจะเปิดออกมา ถ้าเขาไม่ฟัง เขาไม่เป็นประโยชน์ เราจะเก็บของเราไว้ อาหารของเรานี้ มีประโยชน์มากมาย ถ้าเขาไม่กินของเขา เขาเคยอาหารของเขาก็เรื่องของเขา จิตนิสัยเขาเป็นอย่างนั้น ต้องเป็นแบบนั้นตลอดไป วางไว้นะ เวลาพูดถึงนี้ เราเห็นของเรา เห็นเป็นคุณประโยชน์ของเรา เราก็เห็นคุณประโยชน์มาก ถ้าเขาไม่เห็นคุณประโยชน์ก็เรื่องของเขา นี่เรื่องของเขากับเรื่องของเรา ต้องเป็นสภาวะแบบนั้น เอวัง